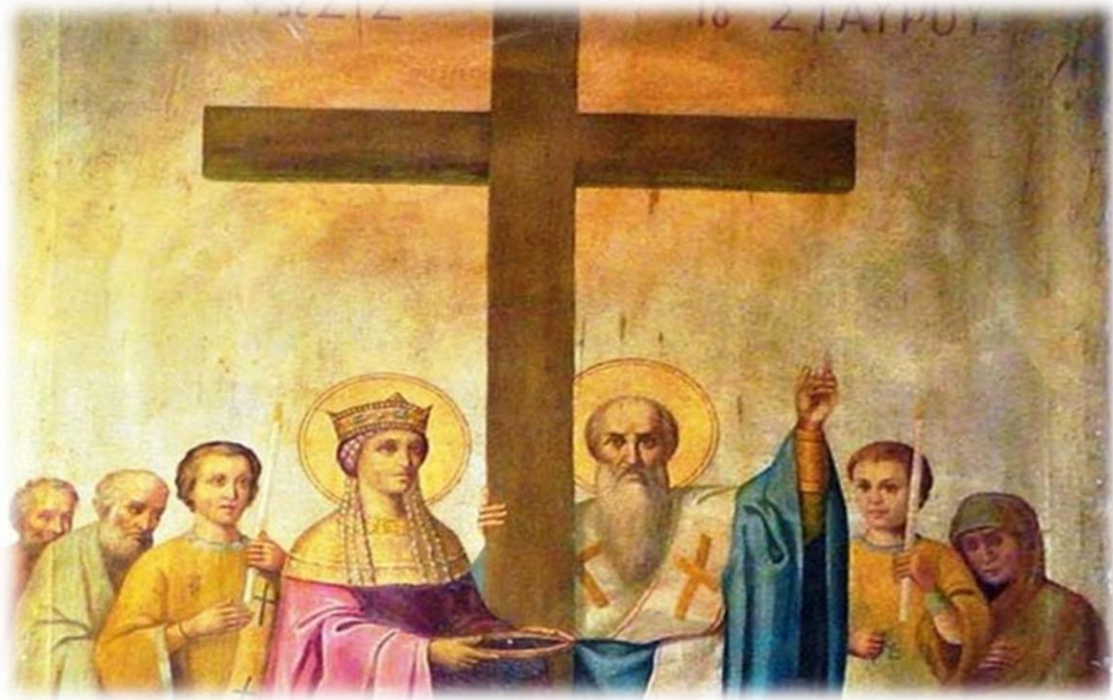

Η ευλογία του Σταυρού.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Μεγάλες γιορτές.

Όταν ο λειτουργός του Θεού κάνει την προετοιμασία της Θείας Λειτουργίας, αρχίζει την ακολουθία της Προθέσεως ή Προσκομιδής με μία χαρακτηριστική κίνηση: Υψώνει το πρόσφορο με την αγία λόγχη μέχρι το μέτωπό του και λέγει το τροπάριο: «Εξηγόρασας ημάς εκ της κατάρας του νόμου τω τιμίω σου αίματι-τω Σταυρώ προσηλωθείς και τη λόγχη κεντηθείς, την αθανασίαν επήγασας ανθρώποις, Σωτήρ ημών, δόξα σοι». Κατόπιν, χαράσσοντας με το πρόσφορο στον αέρα το σημείο του σταυρού, λέγει: «Ευλογητός ο Θεός ημών...» Θυμάται ότι καθετί καλό στον κόσμο και κυρίως η αθανασία πηγάζει από την “προσήλωση”, το κάρφωμα του Χριστού στον Σταυρό.

Η ύψωση του Χριστού πάνω στο επικατάρατο όργανο της θανατικής του εκτέλεσης είχε ως αποτέλεσμα να αναδειχτεί ο Σταυρός ξύλον ευλογημένον. Έκτοτε, κάθε ευλογία δίδεται στον κόσμο με το σημείο του Σταυρού. Και δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά, γιατί η ύψωση του Χριστού πάνω στον Σταυρό είναι η πιο δυνατή έκφραση της υπέρμετρης αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο.

Η άκρως ερωτική αυτή πράξη του Θεού, να πεθάνει αυτός αντί για τον άνθρωπο, είναι το κεντρικό μοτίβο του θείου σχεδίου για τη σωτηρία μας. Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε να δώσει τον Υιόν του τον μονογενή, «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον» (Ιω. 3:13-16).

Αφού η εκούσια σταυρική θυσία εκφράζει την ανεπανάληπτη αγάπη του Θεού για το χαμένο πλάσμα του, ο Χριστός κατά συνέπεια ταυτίζεται με τον άρτο της προθέσεως, δηλαδή με το πρόσφορο που προσφέρει ο πιστός λαός και ο λειτουργός το υψώνει ως προσφορά, το προσκομίζει στον Θεό ως θυσίαν αινέσεως. Το πρόσφορο έχει την ιστορική του αρχή στους άρτους της προθέσεως, που προσφέρονταν στην παλαιά σκιώδη λατρεία του μωσαϊκού νόμου.

Κατά την εντολή του Θεού, κάθε Σάββατο δώδεκα μεγάλοι άρτοι, ζυμωμένοι απ' το καλύτερο αλεύρι, τοποθετούνταν πάνω στην τράπεζα της προθέσεως, μέσα στα Άγια της Σκηνής του Μαρτυρίου, για να βρίσκονται συνεχώς ενώπιον του Κυρίου.

Ο Χριστός είναι ο άρτος της προθέσεως, γιατί προτίθεται ως εκούσια θυσία και προσφορά. Η κίνηση του ιερέως, με την οποία ξεκινά την ακολουθία της Προθέσεως, αναπαριστά αυτήν ακριβώς την υπέρτατη θυσία του Χριστού υπέρ του κόσμου παντός. Γιατί ο Χριστός είναι «ο υψωθείς εν τω Σταυρώ εκουσίως». Διαμελίζεται, αν και παραμένει ολόκληρος σε κάθε τμήμα του, για να δοθεί εις βρώσιν τοις πιστοίς. Είναι «ο προσφερόμενος και διαδιδόμενος, ο πάντοτε εσθιόμενος και μηδέποτε δαπανώμενος, τους δε εσθιόντας αγιάζων». Γι' αυτό ακριβώς ο άρτος της προθέσεως υποδηλώνει τον ανεξάντλητο πλούτο της θεϊκής αγαθότητας.

Ο θάνατος πάνω σε σταυρό ήταν κατάρα. Η πιο μεγάλη ατίμωση του ανθρώπου. Προορίζονταν για τους χειρότερους κακούργους. Επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου. Και ο Χριστός ταπεινώθηκε βαθιά όταν υψώθηκε πάνω στον Σταυρό. Θεωρήθηκε ο μεγαλύτερος κακούργος. Μετά ανόμων ελογίσθη, έγινε υπέρ ημών κατάρα (Μαρκ. 15:28· Γαλ. 3:13). Το ανήκουστο γεγονός μιας τέτοιας ακατάληπτης θυσίας μετέβαλε το ξύλο του Σταυρού σε ευλογία. Η άκρα ταπείνωση του Χριστού, η ύψωσή του

στον Σταυρό, πήγασε για τον κόσμο την ανυπέβλητη ευλογία της αιώνιας ζωής.

Δεν αποκλείεται από αυτή την ευλογία κανένας! Όποιος δεν θέλει μονάχα!

Από το περιοδικό ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 398, Σεπτ. 2016.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>